

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: (-ali)

Cím: *Riport a nagyváros szombat estjéről*

Forrás: *Magyarország*

Bp
(Hely)

1944. III. 18.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1944"

Személy

Helyszí

16 Riport a nagyváros szombat estjéről...

Régen, még a háború előtti időkben a nagyvárosok szombat estjét afféle farsangi hangulat jellemezte. Az utcákon még 10—11 órakor is hullámozott a tömeg, a kapuk előtt várakozó taxikba és magánautókba estélyi ruhás hölgyek és urak szálltak be, suhogott a selyem és a szórakozóhelyeken bohócsapkáppal a fejükön, a harsogó jazz hangjai mellett szórakozott a munkájában kifáradt pesti polgár.

A szombat esték hangulata természet-szerűleg megváltozott s ez rendjén is van, mert túl a nagy közösségi eszmén, az egyéni életekben is sokkal nagyobb változások következtek be, semhogy bárki is mulatni kívánna. De csodálatosképen ezt a változást a szórakozóhelyek, éttermek, kávéházak, budai kiskocsmák mégsem szenvedték meg, mert szombat este rendre megtelnek közönséggel — és ha más is a szórakozás módja, tompább, illedelmesebb, — azért még mindig nagyon sokan vannak, akik szombat este semmiképp sem tudnak otthon maradni, ha törik, ha szakad egy kis „kimozdulás” után vágnak s baráti poharazgatás, beszélgetés, jó vacsora mellett töltik el az időt.

Nézzünk körül a városban egy szombat estén, tekintsünk be az elegáns éttermekbe, menjünk végig a macskaköves budai utcá-

kon. s győződjünk meg személyesen is arról, hogy hogyan telik el tulajdonképpen egy nagyvárosi szombat este...

Vacsora nyolckor

A régi szállóban, amely a kilencszázas években a főváros egyik legkedveltebb helyisége volt s ahol esténként a vidéki bálozó leányok vacsoráztak szüleik és elegáns gavallérjaik társaságában s ahol oly gyakran csengett a tisztú sarkanytú s a kék attilák láttán nem egy leányszív dobogott szinte egyszerre a Donauvalcer ütemére — ma is őriznek még valamit a múlt patinájából. Persze a milleneumi idők hangulatának vége de a vörösszőnyeges csipkefüggönyös étteremben ott lebeg azért valami a régi szellemből. Itt minden egy fokkal halkabb, csendesebb, mint másutt, a pincérek nesztelenül járnak az asztalok között s nagyon udvariasan érdeklődnek a vendégek kívánságai felől. A társaságok is halkán beszélgetnek, a cigány is halkán játszik, mintha csak azért muzsikálnának, hogy a vacsorának díszes, ünnepélyes keretet adjon az édes-bús magyar zene. De az étterem egész letompított levegőjét megértjük, akkor, ha körülnézünk. Mert az asztaloknál leginkább idősebb emberek üldögélnek s bizony ez a régi étterem: az öregek szórakozó-

helye. A fiatalság hangosabb életformái talán nyersebbek — nem is bírná itt ki sokáig egy hangos vidám társaság, valószínű, hogy megróvó pillantásokat kapnának azoktól, akik csendben, emlékeiken elmélázva üldögélnek — s vacsora után haza mennek.

Nyolc órakor már a foglalt asztalok mellett is ott ülnek a vendégek, a vacsora meglepően jó, — de döbbenetesen kevés. Az ételek aránylag nem drágák, a multhoz viszonyítva áruk nem is emelkedett sokat.

Tíz óra felé fiatalabb évjáratok is bekeverednek az étterembe valamivel élénkebb lesz a kép, összecsendülnek a poharak, néha felhangzik egy-egy nevetés, — de azért minden hiába: hangulat nincs itt. Vacsorázóhely ez már csak, ahová a régi törzsvendégek emlékezni járnak. Multja van — de jövőjét illetőleg már némi kétségeink vannak...

Holdvilágos éjszakán...

A tavaszodó este egén vakító fényvel világít a hold ezen a szombaton s amikor belépünk az úgynevezett „táncos” hotel forgóajtáján, a zene is éppen a „Holdvilágos éjszakán” című slágert játsza. A párok elandalogva és összezsufolva szorongnak a parketten s itt azután: már van élet! A

mult éttermében csend volt még az evőszközök is alik csörrentek itt már harsog a zene, mintha az ifjúság indulóját játszaná fények villannak, hangos és szabad a neve-

tés — hiszen csak 11-ig tart az élet — mondja valaki félhalkan — és lelkesedéssel, kitartással táncolnak a „táncrobotosok”.

Az asztalokon féligtelt poharak állnak, a székekre ledobva egy-egy kepp, sál, kézitáska — gazdájukat élténél, italnál jobban érdeklí a tánc. A fogyasztás, amint látjuk — itt minimális, sört, egy üveg bort isznak a 4—5 tagú társaságok, ezen viszont nem is lehet csodálkozni, mert akik idejönnek, azokat az evés-ivás vajmi kevéssé érdekli.

Nézzük a táncot s nem tudjuk, mi változtunk meg, vagy az idők, de az jut az eszünkbe, a kép láttán, hogy a tánc valahogy elveszítette időszerűségét. Olyan komikusnak, ostobának tűnik a parketten való ide-oda-tipegés és a párokon, akik olvadó tekintettel nézik egymást: csak mesolyogni lehet. S mindezenfelül, az egész valahogy nyilvános flirtnek néz ki, mintha a tánc már csak ürügy lenne arra, hogy a párok közel kerülhessenek egymáshoz s az ember nem tehet róla, de kénytelen sajnálni mindenki: aki a szombat estéjén nem tud más szórakozást találni magának, mint-hogy: elmegy táncolni...

Borinyencek tanyája

A jó bor hazája — a borinyencek és szak

értők szemében — Buda, illetve Óbuda. Vannak, akik időt és fáradságot nem kímélve, képesek a város másik feléből másfél órát utazni, csak hogy szombat esti fél-liter borukat a megszokott kocsmájukban igyák meg. A budai és óbudai vendéglők persze egészen különbözőek, van itt olyan hely, mely eleganciájában, külsőségeiben vetélkedik nagy társaival, van azután olyan is, ahová a vendég még a vacsoráját is magával viheti, nemcsak hogy terítéket kap, de ha olyan vacsorát visz, ami elkészítést igényel, pl. virsli, pároskolbász stb. — meg is főzik számára. — Miből él az olyan vendéglő — kérdezhetnénk, — ahol nincs étel? Nos nem kell féltetni őket. Remekül mennek, mert az emberek nagyrésze éppen ezt a bohémas könnyedséget szereti s kockás abroszok mellett néha éppen azok ülnek, akik menekülnek a fehérasztalos és gyakran unalmas estéktől.

A társaságok sem olyan elkülönültek itt, mint az előkelő éttermekben. A bor, hamar megoldja a nyelveket, gyakran vadidegen emberek kötnek egy-két órára szóló barátságot, 9 óra felé megérkezik a karrikatúra-rajzoló s az elkészült képeket felmutatja az egész teremnek, hadd gyönyörködjön művében mindenki.

Féltizenegykor azonban könyörtelenül megjelenik a főúr s elkezd a számolást, hogy idejében végezhesse. A pesti polgár, aki megitta szombat esti borát, fájó szívvel — a jövő szombati viszontlátásig — kénytelen hazatérni. A villamosok ilyenkor zsúfoltak s hazafelé az út már cseppet sem vidám, de még csak nem is barátságos.

Elnézve az álmos korhelyeket, az idegeseket, veszekedőket az ember arra gondol: Hát nem okosabb dolog mégis csak szombat este otthon maradni...?